

הממונה על המשמעת

תיק מס' 79/25

דיון משמעתי - בקשה לפסילת שופטת בעניינה של XXX תלמידת מכינת שחקים

1. על פי הנטען בקובלנה נמצא אצל תלמידת מכינת שחקים ספר חקיקה עם כיתוב רב. הבחינה התקיימה בחומר סגור (דיני עונשין) התלמידה הואשמה בעבירות על סעיף 12.4 ו-12.6 לתקנון המשמעת.
2. ביום 26.10.25 התקיים דיון בקובלנה. הדיון התקיים פיזית במכללה למנהל. מטעם התובע הוזמנו והגיעו עדי התביעה הבאים: אסף הללי - נאמן אקדמי, רונה משגיחת הקומה, אלון רודס, מתרגל קורס דיני עונשין במכינת שחקים. התלמידה יוצגה על ידי אביה עו"ד גלעד חיון. לא זומנו עדי הגנה.
3. ביום 29.10.25 נתתי החלטה בקובלנה. בהחלטתי קבעתי שהתביעה הרימה את נטל ההוכחה לגבי עבירות לפי סעיף 12.4 ו-12.6 לתקנון המשמעת. עוד קבעתי שעדות התלמידה כפי שהושמעה בפני היתה לא מהימנה.
4. בבואי להכריע ברכיבי העבירה שמיוחסת לתלמידה, היו בפני תקדימים קודמים של מותב זה והלכות של בית הדין המשמעתי לערעורים בהם אומץ והשתרש הכלל כי התנהגות תלמידי מכינה נבחנת תחת "זכוכית מגדלת", במיוחד נכון הדבר כאשר בתלמידת מכינה שמבקשת להתקבל לפקולטה למשפטים. על עמדה זו חזר לאחרונה שוב בית הדין לערעורים בתיק 83/25 שעסק בקובלנה נגד תלמידת מכינה שלא מיועדת לפקולטה למשפטים:

אפתח ואומר שמעמדם של תלמידי המכינות שונה מאלה של מי שהתקבלו כבר לשערי המוסד באפיקי הקבלה הרגילים. תלמידי מכינות מבקשים ללמוד במוסד על אף שלא עמדו בסף הקבלה הנדרש, וקבלתם מבוססת על ציוניהם במכינה. ככאלה מוטל עליהם נטל מיוחד להוכיח כי הם ראויים להיכנס בשערי המוסד. דברים אלה נכונים לא רק באשר להישגיהם הלימודיים, אלא אף לעמידה בהוראות המוסד ותקנון המשמעת. בהתאמה, במקרים שבהם מוגשות תלונות משמעתיות נגד תלמידי המכינה, התנהגותם נבחנת "בזכוכית מגדלת" ובחומרה מיוחדת.

5. באשר לגזר הדין, פעלתי לפי תקנון המכינה שמורה כי העונש המחייב במקרה של הרשעה בהונאה הוא הרחקה לצמיתות מהמכינה ורישום העונש בגליון הציונים.
6. ב"כ התלמידה הגיש ערעור. במסגרת הערעור התקבלה חוות דעת מומחה לכתב יד שהתייחסה לכיתובים בספר החקיקה שנתפס אצל התלמידה. לאחר קבלת חוות הדעת, בית הדין לערעורים קבע שמן הראוי שהתיק יחזור לבירור אצל הממונה למשמעת.
7. ביום 27.11.25 ולאחר החלטת בית הדין לערעורים הגיש ב"כ התלמידה בקשה לפסילת השופטת מלשבת בדיון שהוחזר אליה על ידי בית הדין לערעורים.
8. בבקשתו מעלה ב"כ התלמידה טענות מטענות שונות שלא מצאתי באף אחת מהן ממש.

9. ראשית קובל ב"כ התלמידה על האופן בו נפתח הדיון. היו לצנינים בעיני הסנגור דרכי התיעוד של הדיון. התובע תיעד את הדיון באמצעות מצלמת וידאו שמותקנת על מחשבו והקלטת מלל ממיקרופון שמאפשר שמע טוב, ולא נערך פרוטוקול על ידי מזכירת רשויות המשמעת או על ידי מומחה לשמע והקלטות כמו בבתי משפט. בא כוחה המכובד של התלמידה לא מסביר איזה פסול יש בתיעוד מסוג זה ומדוע קיים כאן חשש למשוא פנים. בחירה בדרך תיעוד שונה בבית הדין המשמעתני היא פועל יוצא של משאבים מוגבלים, אך מכאן ועד האשמות לגבי חשש ממשוא פנים, יש דרך ארוכה שב"כ התלמידה לא פוסע בה אף לא צעד אחד משכנע.

10. שנית, קובל ב"כ התלמידה על האופן בו הסתיים הדיון (סעיפים 16-31 לבקשה). ב"כ התלמידה כותב כי שם לב שלאחר סיום הדיון התובע לא יצא מהחדר וגם לא השופטת ולפיכך הוא קובע שהם נשארו יחד בחדר, ובכך נוצר חשש ממשי למשוא פנים. את הקביעות האלו מעלה ב"כ התלמידה על הכתב, למרות שלפי גרסתו עמד בכניסה לבניין והחדר של התובע נמצא סמוך לחדר הדיונים כאשר הגישה אליו לא נעשית דרך הכניסה לבניין. אני דוחה את טענתו של ב"כ התלמידה בהעדר ראיה ישירה מצידו לטענות המועלות על ידו. גם אם התובע והשופטת נשארו יחד בחדר, הם עשו זאת בהמתנה לדיון הבא. לא מצאתי שבב של ביסוס לטענה כי האופן בו הסתיים הדיון יצר חשש ממשי למשוא פנים, וככל שב"כ התלמידה מפקפק במקצועיות של התובע והשופטת, הוא יכול לדבר עם מזכירת רשויות השיפוט שנוכחת בדיונים.

11. עוד מרחיק לכת ב"כ התובע ומביא "ראיה" שלישית שמעוררת לגישתו חשד למשוא פנים והיא שהתובע פנה אל השופטת בשמה הפרטי. עובדה זו, ככל שהתקיימה, מעידה לטענת ב"כ התלמידה על יחסי רעות וידידות בין השופטת לבין התובע. אציין שאיני זוכרת אם התובע פנה אלי בשמי הפרטי. ולגופה של טענה אני מפנה לסעיף 10 לעיל, לגבי טענות בעלמא נגד מקצוענות ומקצועיות בית הדין.

12. ב"כ התלמידה גם טוען כי

70. יוער כי עצם העובדה שהשופטת הנכבדה מסרה הסכמתה שהתובע הנכבד יצלם את הדיון וצילום זה לא ניתן למסור לב"כ התלמידה כבר מעלה חשש ממשי למשוא פנים וחוסר שקיפות, ומצדיק בהחלט ביטול ההכרעה השיפוטית כמו גם פסילת השופטת הנכבדה.

13. לפי הכללים הנהוגים בבית הדין, צילומי הדיונים גם אם הם נערכים בהתוועדות חזותית לא נמסרים לסנגורים ואלו יכולים בתיאום מראש לצפות בהם במשרד מזכירות ועדת המשמעת. תמלול של הדיונים נמסר לסנגור.

14. לסיכום טוען הסנגור :

לסיכום:

72. חשש ממשי למשוא פנים נוצר בתחילת ההליך, במהלכו ובסופו, וגם לאחר שניתן פסק הדין, וזאת כאשר השופטת הנכבדה קיבלה פרוטוקול עמוס לעייפה בכמות בלתי נתפסת של שגיאות ולכן ספק רב אם היא יכלה לקרוא אותו ולבסס עליו החלטה שיפוטית נכונה.

73. נוכח האמור, סבורה התלמידה כי צדק צריך גם להיעשות וגם להיראות, ומשכך, ונוכח פגמים מהותיים בעלי משקל גבוה ונתמכים בראיות מוצקות, דין הבקשה להתקבל ועל המותב הנכבד היושב בדין לפסול עצמו מלדון בהמשך ההליך המשפטי לאחר שהוחזר על ידי ערכאת הערעור.

74. בנסיבות המנויות מעלה, סבורה התלמידה שלא רק פסילת שופטת נחוצה ונכונה בנסיבות העניין, כי אם גם פסילת ההליך המשפטי קמא.

75. התלמידה מבקשת לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה זו, ומאחר והתובע רשאי לצלם את הדיון ולהקליט אותו, היא מבקשת אף היא לאפשר לה להכניס צלם מטעמה לצלם ולהקליט את הדיון בבקשה.

15. אכן בשל התארכות הדיון התיק כלל פרוטוקול ארוך. ואולם, הממונה על המשמעת קראה את הפרוטוקול, בררה את העיקר מהטפל, שמעה את מסכת התביעה וההגנה במקצועיות וללא משוא פנים ונתנה החלטה מנומקת שבה היא קובעת שהתלמידה אשמה בעבירות המיוחסות לה. בשבעת העמודים של הבקשה לפסילה שהגיש הסנגור מטעמים של משוא פנים/ הטיית דין ו/או השפעות זרות פסולות, לא מצאתי שום אמת.

16. החלטתי לפסול את עצמי מלדון מחדש בתיק יסודה בטעם ענייני. לאור נימוקי ההחלטה שנתתי בדיון הראשון, איני יכולה לדון בראיה החדשה שמביא הסנגור בלב פתוח. בהחלטתי ביססתי את הרשעת הסטודנטית על מספר עוגנים שאינם קשורים לחוות הדעת של מומחה לכתב יד מטעם הסנגור. כך כתבתי בסעיף 20 להחלטה:

" למעלה מן הצורך אוסיף שגם אם היתה מצליחה התלמידה להוכיח שלא מדובר בכתב ידה, לפי התרשמותי לא צריך אמצעי ראיה מיוחדים כדי לראות את היקף הכתיבה שמופיע במספר רב של עמודים. כניסה לבחינה עם ספר חקיקה עם כיתוב בהיקף כה רחב מלמדת על כוונה להונות, גם אם היה מדובר בספר שהושאל ככזה מהספרייה "

17. עוד כתבתי בסעיף 23 להחלטתי:

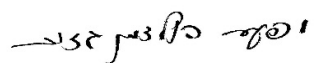
"אוסף, שהתלמידה העידה כי נכחה ב-80% מהשיעורים בקורס. לפיכך, תמוהה מאד עדותה כי לא נכחה בשיעור האחרון של הקורס שהוא גם שיעור חזרה לבחינה. נוכחות בשיעור זה היא חובה. זאת ועוד, הקלטת השיעור הועלתה למודל וגם בעניין זה לא אמינה גרסת התלמידה שלא צפתה בשיעור החזרה לבחינה. לאור כל האמור, אני דוחה את גרסת ההגנה שהתלמידה היתה במצב אי ידיעה לגבי ההנחיות הרלוונטיות לגבי איסור כתיבה בספר החקיקה. אציין שבשלב מאוחר בעדותה הודתה התלמידה שידעה את ההנחיות לגבי דגלונים. מעבר לכך שידיעה סלקטיבית רק לגבי דגלונים ולא לגבי כיתוב בספר החקיקה מציגה חוסר אמינות, גם אם אצמד לרגע קט בקו ההגנה האמור, הרי שהכיתוב על הדגלונים כשלעצמו מקיים את הגדרת יסודות העבירה של הכנסת מידע אסור. התלמידה כתבה על הדגלונים משפטים שאסור היה לכתוב אותם לפי הנחיות הבחינה. כאשר נשאלה התלמידה על ידי התובע לגבי הדגלונים שמופיעים בעמודים 13-14 לספר החקיקה כדוגמא

שאלה: תראי בבקשה את 3 דגלונים בעמ' 14 בספר החקיקה, שעל כל אחד מהם כתבת 3-4 שורות - איך מסתדר הם ההוראות?
תשובה: לא יודעת"

18. לאור קביעותי לעיל, דעתי מגובשת לגבי אשמתה של התלמידה וזאת ללא קשר לחוות הדעת של המומחה לכתב יד. בנסיבות אלו, אני פוסלת את עצמי מלשבת שוב בתיק.

19. בהתאם להוראות סעיף 3(3) לתקנון המשמעת, אני מסמיכה את ד"ר לימור זר-גוטמן למלא מקום שופטת בית הדין המשמעתי ולשמוע את כל התיק מחדש.

ניתן היום 2.12.25

פרופ' יפעת הולצמן גזית,
הממונה על המשמעת